

DO CZŁONKÓW RODZINY FRANCISZKAŃSKIEJ

Drodzy Bracia i Siostry,

Z radością w sercu pragnę skierować do was moją życzliwą myśl z okazji tak ważnej dla całej franciszkańskiej rodziny, której modlitewną obecność i synowską bliskość żywo odczuwam od początku posługi Piotrowej. Osiemsetna rocznica potwierdzenia Reguły braci mniejszych przez papieża Honoriusza III na Lateranie, co miało miejsce 29 listopada 1223 roku, jest sprzyjającą okolicznością nie tylko do przypomnienia historycznego wydarzenia, ale przede wszystkim do ożywienia w was tego samego ducha, który natchnął Franciszka z Asyżu do ogołocenia się ze wszystkiego i zapoczątkowania niezwykle i zachwycającego sposobu życia, bo zakorzenionego w Ewangelii i przeżywanego *sine glossa*. Niech ten jubileusz będzie dla każdego czasem wewnętrznego odrodzenia, odnowionego posłannictwa misyjnego Kościoła, który wzywa do wyjścia na spotkanie ze światem tam, gdzie wielu braci i sióstr oczekuje, by być pocieszonymi, kochanymi i otoczonymi troską.

Pobudzony zatem tymi uczuciami, chcę wam przekazać kilka zachęt wyłaniających się właśnie ze słów Biedaczyny z Asyżu, który poleca swoim braciom, aby „zachowywali ubóstwo i pokorę, i świętą Ewangelię Pana naszego Jezusa Chrystusa” (*Reguła zatwierdzona*, 12, 4).

Zachowywać świętą Ewangelię

W swej istocie *Reguła zatwierdzona* zaczyna się i kończy wyraźnym odniesieniem do Ewangelii. Początkowe wyrażenia są oświecającym streszczeniem całej Reguły: „Reguła i życie braci mniejszych polega na zachowaniu świętej Ewangelii Pana naszego Jezusa Chrystusa przez życie w posłuszeństwie, bez własności i w czystości” (*Reguła zatwierdzona*, 1, 1).

Dla św. Franciszka Ewangelia była w centrum jego egzystencji, a Kościół zaaprobował ten zamysł, powierzając ją jemu i wszystkim wam, franciszkanom, jako tekst, który nie wyraża już tylko duchowej intuicji Założyciela, ale sposób życia. Jest to radosne orędzie, które często chciałem wskazywać, ponieważ „napęnia serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem” (*Ewangelii gaudium*, nr 1).

Należy więc pilnie powrócić do fundamentu chrześcijańskiego i chrzcielnego zaangażowania, zdolnego do inspirowania się w każdym wyborze słowem Pana: Chrystus jest centralnym punktem waszej duchowości! Bądźcie mężczyznami i kobietami, którzy w Jego szkole naprawdę uczą się „reguły i życia”!

Posłuszeństwo Kościołowi

Najdrożsi, aby żyć nauką Mistrza, trzeba koniecznie trwać w Kościele. Franciszek wyraża to w sposób stanowczy, bowiem do zdania wprowadzającego, opisującego chęć podążania za radami ewangelicznymi, od razu dodaje słowa sugestywne i szczególne w treści i języku: „Brat Franciszek przyrzeka posłuszeństwo i uszanowanie papieżowi Honoriuszowi i jego prawnym następcom, i Kościołowi Rzymskiemu. A inni bracia mają obowiązek słuchać brata Franciszka i jego następców” (*Reguła zatwierdzona*, 1, 2-3).

W tym powiązaniu „posłuszeństwa i uszanowania” wobec papieża i Kościoła Rzymskiego rozpoznał on zasadniczy element do wytrwania w powołaniu i do przyjmowania Chrystusa w Eucharystii; właśnie dlatego bez wahania poświęca swoją nieodłączną przynależność do Kościoła. Życie zatem duchem Reguły w słuchaniu i w dialogu, jak to sugeruje czynić droga synodalna. Wytrwale podtrzymujcie Kościół, naprawiajcie go przykładem i świadectwem, nawet gdy wydaje się, że kosztuje to więcej!

Iść przez świat

W końcu chcę podjąć zawartą jeszcze w *Regule zatwierdzonej* myśl o pójściu przez świat. Seraficki Ojciec, zwracając się w pierwszej osobie, tak się wypowiada: „Radzę zaś moim braciom w Panu Jezusie Chrystusie, upominam ich i zachęcam, aby idąc przez świat, nie wszczynali kłótni ani nie spierali się

słowami i nie sądzą innych. Lecz niech będą cisi, spokojni i skromni, łagodni i pokorni, rozmawiając uczciwie ze wszystkimi, jak należy. (...) Do któregośkolwiek domu wejdą, niech najpierw mówią: Pokój temu domowi” (*Reguła zatwierdzona*, 3, 10-13).

Dla was, braci i sióstr franciszkańskich, iść przez świat oznacza konkretną realizację powołania wędrownego w stylu braterstwa i pokojowego współistnienia, bez kłótni czy sporów pomiędzy wami i z innymi, okazując „mniejszość” z cichością i łagodnością, głosząc pokój Pana i powierzając się Opatrzności: jest to szczególny program ewangelizacji, możliwy dla wszystkich.

W tej perspektywie dobrze jest odkryć na nowo piękno typowo franciszkańskiej ewangelizacji, która wyrasta z braterstwa, aby promować braterstwo; w rzeczywistości to życie przemawia, miłość dawana w służbie jest najwspanialszym sposobem przepowiadania. Odnajdźcie przeto siłę w tym szczególnym powołaniu, właściwym dla „mniejszych” i dla „ubogich”, jakimi jesteście z pragnienia i z przynależności. Jest wam ono dane przez Franciszka w jego Regule i jestem przekonany, że współbrzmi ono z zachętą, jaką kieruję do wspólnoty chrześcijańskiej, aby była „Kościołem wyruszającym w drogę”: „Jest sprawą żywotną, aby Kościół, przyjmując wiernie wzór Mistrza, wychodził dzisiaj głosić Ewangelię wszystkim ludziom, w każdym miejscu, przy każdej okazji, nie zwlekając, bez niechęci i bez obaw. Radość Ewangelii jest dla całego ludu, nie może z udziału w niej wykluczać nikogo” (*Evangelii gaudium*, nr 23).

Dlatego też mówię wam: nie wahajcie się iść przez świat w „braterstwie” i w „byciu mniejszymi”, współdzieląc błogosławieństwo ubóstwa, stając się wymownym znakiem ewangelicznym i ukazując naszej epoce – niestety, naznaczonej wojnami i konfliktami, wszelkiego rodzaju egoizmem i logiką wyzysku środowiska i ubogich – że Ewangelia jest rzeczywiście dobrą nowiną dla człowieka, aby odnalazł on najodpowiedniejszy kierunek w budowaniu nowej ludzkości oraz odwagę ruszenia w drogę ku Jezusowi, który „będąc bogaty, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić” (por. 2 Kor 8, 9).

Droży Bracia i Siostry, powierzam wam misję umiejętnego wyznaczenia właściwych dróg do przebycia, aby móc z odwagą i wiernością odpowiedzieć na otrzymany charyzmat. Gdy przygotowujecie się do upamiętnienia głównych etapów historii waszej licznej rodziny franciszkańskiej, przywołuję wstawiennictwa Maryi Dziewicy i świętych Franciszka i Klary z Asyżu oraz chętnie udzielam mojego błogosławieństwa, prosząc o dalszą modlitwę za mnie.

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 9 listopada 2023 roku
Rocznica poświęcenia bazyliki laterańskiej
Katedry Rzymu

Francisco